

KŘIK VE TMĚ

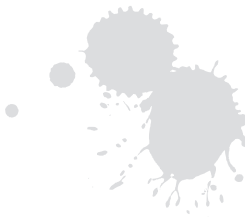
Matka zatlačí a já po dlouhém odporu vyklouznu z jejího těla na krvi potřísněnou trávu. Když se nadechnu, studený vzduch mnou tak otrese, že vyjeknu. Matka se ochable zasměje, zvedne mě, pevně mě sevře a začne mě kojit. Piju nenasytně, rty mám přisáté k prsu, zběsile mrskám ručičkami a nožičkami. Déšť se na nás jen lije, smývá mi krev z vrásčité teplé kůže. Když jsem dost čistá, matka mě začne ukrývat před deštěm, jak to jen jde. Je unavená, ale odpočinout si nemůže. Musí jít dál. Políbí mě na čelo, vzdychne si a namáhavě vstane. Klopýtá deštěm, často zakopne a padá, ale vždycky mě ochrání.

Banba mi nikdy nevěřila, že si pamatuji na vlastní porod. Tvrdila, že to není možné, že to nedokáže dokonce ani mocná kněžka nebo druid. Podle ní jsem si to vybájila.

Ale nevybájila. Vzpomínám si na to naprosto přesně, jako na všechno, co jsem prožila. Na svět jsem přišla surově, v divočině, matka byla sama a vyčerpaná. Tiskla jsem se k ní a ona se plahočila v dešti neznámou krajinou, zpívala mi a snažila se mě zahřát.

Byla jsem zmatená. Svět jsem vnímala jako spleť matoucích zlomků a záblesků. Ale i když jsem byla nechápající novorozeně, vycítila jsem matčino zoufalství. Její strach byl nakažlivý, takže i když jsem byla příliš malá, než abych věděla, co je hrůza, srdcem jsem ji cítila a trásla jsem se.

Po nekonečných hodinách plných bolesti se matka zhrou-

tila před vraty kruhové dřevěné pevnosti – hradiště, kde teď žiju. Neměla už dost sil, aby volala o pomoc. Takže jen ležela v mokru a blátě, držela mi hlavu nahoře a usmívala se tomu, jak se mračím a krkám. Naposledy mě políbila a pak si mě přitiskla k prsům. Hltavě jsem pila, ale najednou mléko přestalo téct. Já měla pořád hlad, tak jsem se brekem dožadovala dalšího. A Goll mě v tom mokrém, matném svítání uslyšel a šel se podívat, co se děje. Starý válečník mě našel, jak pláču a ochable se zmítám v náruči své chladné, ztuhlé mrtvé matky.

„Když si toho pamatuješ tolik, musíš si taky pamatovat, jak ti říkala,“ dobírala si mě často Banba. „Určitě svou holčičku oslovila jménem.“

Jenže pokud mi matka nějaké jméno dala, neřekla jej nahlas. Neznám ani její jméno, ani nevím, proč zemřela sama a v tak zoufalé nouzi, daleko od domova. Mám v paměti celý svůj život, ale nevím nic o tom jejím, nevím, odkud pocházím a kdo vlastně jsem. A obávám se, že tyhle záhady už nikdy nerozluším.

Často utíkám ke svým časným vzpomínkám, hledám v minulosti radost a snažím se zapomínat na nynější hrůzy. Vracím se až do svého prvního dne, kdy mě Goll odnesl do hradiště a žertoval o tom, jakou to našel velikou krysou, k debatě o tom, jestli mě mají nechat umřít venku s matkou, anebo jestli mě přijmou do klanu. Banba si mě vyzkoušela a pak jim řekla, že v sobě mám magii a že ze mě vychová kněžku. Někteří muži byli proti, protože se mě báli, ale Banba prohlásila, že kdyby mě vyhnali, přivolají tím na hradiště prokletí. Nakonec si prosadila svou jako obvykle.

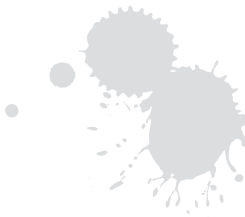
Vyrůstala jsem u Banby, v její maličké chatrči. Všichni ostatní v hradišti bydleli společně, ale kněžka vždycky musí mít vlast-

ní bydlení. Lehávala jsem na teplé trávě. Pila jsem kozí mléko, které mi Banba cedila přes kus látky. Pozorně jsem se dívala na svět, který byl někdy světlý a jindy tmavý. Slyšela jsem zvuky, když velcí lidé pohybovali ústy, ale nevěděla jsem jistě, co to znamená. Nerozuměla jsem slovům.

Lezla jsem a pak i chodila. Rostla jsem na těle i na duchu. Den ode dne jsem se toho učila víc, skládala jsem slova k sobě do řeči, a když jsem je složila správně, spokojeně jsem pištěla. Došlo mi, že mám jméno: Bec. Znamená to „Malička“. Tak mi řekl Goll, když mě našel. Byla jsem na to jméno hrdá. Byl to můj jediný majetek, bylo to něco, co mi nikdo nikdy nemůže vzít. Jak jsem rostla, Banba mě cvičila a učila magii. Chápala jsem rychle, už jen proto, že jsem si uměla zapamatovat slova každého zaklínadla, které mi Banba řekla. Samozřejmě že magie se neskládá jen ze samých zaklínadel. Kněžka se musí nechat prostoupit mocí okolního světa, musí čerpat sílu ze země, z větru, ze zvířat a stromů. V tom jsem moc dobrá nebyla. Pochybovala jsem, že ze mě kdy bude opravdu mocná kněžka, ale Banba tvrdila, že pokud na sobě budu pracovat, časem se zlepším.

Velice brzy jsem zjistila, že nikdy moc nezapadnu mezi ostatní. Děti se mě jakožto kněžčiny učednice bály. Matky jim řekly, že mi nesmějí ubližovat, protože jinak bych proměnila jejich oči v rozteklé loužičky nebo zuby v cihličky z hlíny. Byla jsem smutná, že nemůžu být jedna z nich. Zeptala jsem se Banby, odkud pocházím a jestli není nějaké místo, kde by mě víc brali mezi sebe.

„Kněžky nikdy a nikde neberou mezi sebe,“ odpověděla mi na rovinu. „Lidé jsou sice rádi, že nás mají po ruce, aby za námi mohli běžet, když se neurodí nebo když žena nemůže otěhot-

nět, ale nikdy nám úplně nevěří. A nesvěřují se nám, dokud opravdu není zbytí. Radši si na to zvykni, Maličká. Takový je náš život.“

A ten život nebyl zlý. Kněžka má vždycky dost jídla, protože jí ho dávají lidé, kteří si ji chtějí naklonit, anebo odvrátit ohavnou kletbu. Když její kouzla vyjdou, získá si úctu a dary. Lidé se zajímali, kolik jsem získala síly a jak bych tím mohla posílit celé hradiště. Tomu se Banba často smála – říkala, že lidé jsou vždycky buď moc podezřívaví, anebo si dělají přehnané naděje. Pár lidí se ke mně chovalo obvykle, třeba Goll Jednooký. Když byl náčelníkem hradiště, ale teď už je to jen stárnoucí válečník. Nic nedbal na to, že jsem cizí, že se neví, odkud pocházím a že se učím na kněžku. Pro něj jsem byla prostě holčička. Dokonce mě někdy rozmazloval, protože právě on mě našel a pojmenoval, a tak si připadal tak trochu jako můj otec. Často si se mnou hrával, vysadil si mě na svá široká ramena a chodil se mnou po hradišti, ostatní se tomu smáli, anebo si odfrkovali, a on u toho chrochtal jako čuník. Golla milovaly všechny děti. Byl to urputný válečník a v bitvách zabil mnoho mužů, ale potají, v srdci byl pořád kluk.

To byly ty nejhezčí časy. Snila jsem o tom, jak vyrostu a ovládnou magii. Sklízela jsem obilí. Pásla krávy a ovce. Běžnou práci jsem vlastně dělat neměla, ale když bylo nějaké jiné dítě líné, vždycky jsem se nabídla a obvykle mi to dovolili. Pár dětí se se mnou dokonce časem skamarádilo. Před rodiči by to nepřiznaly, ale když se nikdo nedíval, mluvily se mnou a mohla jsem si s nimi hrát.

Hry... práce... učení se kouzlům... Dobré časy. Prosté časy. Život běžel tak, jak běžet má. Stejně jako od počátku světa.

Pak ale přišli démoni.